

Szép lány, fehér óriáskalapban

*Elfoglalja bennem helyét az idő
leül a tonettszékekben kecsesen
mint szép lány fehér óriáskalapban.
Nem néz sehová. Vékony ujjait
összefűzi az ölében. Csuklóján nincs
lánc, nincs egyetlen gyűrű sem.
Lassú bizsergés terjed a bőre
alatt: ez a disze. Megadta magát
de feszül, hogy fölgorjon az első
jelre: ez a méltósága.
Nem láthatja a felhőt, mely fölötte
vonul, feketén, átszűrködve a fénytől;
sose látja.
Úl az időm, ázik zuhogó
vers-esőben, szeme zárt
tenyere fölfelé kinyitott.*

Eljár a költő városokba

*sütnek neki az asszonyok
csirkét és gyümölcsös lepényt
diószemekkel s ülnek padokban
szavát lesve a férfiak.
Nem szól a költő fennen
inkább alatt, a tények reves
szikláin lépegetve, melyek körül
fortyog a folyó, sodorva véres
fáslikat, a büntudat s a rossz
lélekismeret kacatjait,
A költő hangja hol magas
vércserikoltás, hol rekedt
mikor könnyörgéssel vegyes
haragját kidönti hallgatóinak
máskor megműveli
csokronként, szín s szírom
szerint, mint a virágórát.
Nem akar tetszeni. Haragja
hódol. Könnyörgése híveket
szerez. Húzza maga után
kiket leleplezett, valami
mélyben megmerülnek, melyet
az irgalom igékkal vett*

*körül s így szennyezetlen.
Templomba térve majdnem
boldogok. E tér szavának
vállá van. Embertől
átvesz tonnás súlyokat.
Téglákat lök ki csöndben
s falon
tör át a Nap
s fiát
ölében tartva fölfigyel
egy
aranybrokátba
burkolt
kisanya-szobor.*

Francia ágy

*mint válogatott puhatestűek
tetők alatt tenyészünk
ablakból vigyázzuk legelésző
csapatunkat s ha átkószál
a határon, gyors tűzváltás
után halottak szállnak
ide-oda. Gálaestünk néha
beléakad egy próba-riadóba
kítart az éles sivitás
mint egy szaxofon-szóló
majd újra nekifényesednek
városaink. Kidülled az asszony-
hús a képernyőn s elringat
alatta steppelt országunk
a francia ágy*

Vízszintes világ a gyehenna

*egyenesen kéne valahogy
lökjük föl a tetőket. Jégeső
verné az asztalokat vagy
csillagfény a falat
hagyján: de állni tűzét
bőrünkön ama pillantásnak
melyikünk az az örült?*

Askenázi harapdálja az ajkát

HOMMAGE Á CHOPIN

Jézus karja közé férkőzik a világ
melyen csak az lebeghet, aki térdig benne
tapos. Oldalról hangok hevesen megtámadják
csipőkig temeti be a könnyörgés, el
mégsem esik. Minden megtörténik azzal
aki nem történet. Jég alatti pisztráng-víz
csobogás hallatszik, szerelem terjed a földön
ráront a basszus, de áttör és rombolódva
virágozik. Növekvő lödobogásban Chopin
nagyot sikolt, fölkapja s magához öleli
Teste törvénné lesz, mire meghal

